

skabet, ikke som nu paa Garnisons- eller Cantonnementsstedet, men paa et bestemt Sted i hvert Sessionsdistrikt, deels at Samme ogsaa ved Modtagelsen og Hjemsendelsen skulde foranstalte udbetalt til de Værnepligtige de Marschpenge, der for Reisen fra eller til Hjemstedet respective til eller fra Møde- eller Dimissionsstedet kunde tilkomme dem; hvoraf formeentlig igjen vilde følge, at den fornødne Sum til denne Udgifts Afholdelse fremtidig vilde være at overføre paa Krigsministeriets Budget.

Dette Ministerium skal nu ikke mistjende, at en saadan Ordning, hvad angaaer Stedet for Mandskabets Modtagelse og Dimission, vilde i enkelte Retninger frembyde Fordele under de nu bestaaende Forhold. Da det imidlertid er Ministeriets Hensigt ved den nærmere Bestemmelse af Garnisonsstederne saavidt muligt at knytte disse til de respective Troppeafdelingens Udskrivningsdistrikter, saa vil det formeentlig blive mindre' nødvendigt at lade Mandskabets Modtagelse og Dimission foregaae paa et andet Sted end i Afdelingernes Standquarteer; men Spørgsmaalet herom skal man dog gjerne være villig til at tage under nærmere Overveielse, naar Garnisonsstederne og Afdelingernes Udskrivningsdistrikter ere definitivt fastslaaede. Den anden Side af Sagen, nemlig Udbetalingen af og den dermed forbundne Regnskabsafleggelse for Marschpengene m. S., formener Krigsministeriet derimod ikke at kunne gaae ind paa. Det er et gjennemgaaende Princip, der i flere end een Retning danner Grændseffjeldet mellem Civil- og Militairstaten, at de Værnepligtige først træde i umiddelbart Forhold til Militairstaten, naar de møde ved deres Afdelinger under Fanen, og igjen træde ud af dette Forhold ved Dimissionen fra disse, og med dette Princip, i Medfør af hvilket blandt Andet Forsorgen for den Værnepligtige i Sygdomstilfælde, begaaede Lovovertrædelser af ham osv. under hans Reise fra eller til Troppeafdelingen, ere Militairstaten uvekkommende, ligesaavel som hele Udskrivningsvæsenet, vilde denne Stats Overtagelse af Marschpengendgifter staae i umiskjendelig Strid. Det skjønnes ei heller, at en Forandring i denne Retning i det nu Bestaaende vil staae i nogen nødvendig Forbindelse med, hvad der igrigt kan udtræves til en bedre Ordning af Marschpengeforholdet. Justitsministeriet har bemærket, at naar de Værnepligtige kun faae en ganske kort Reise at foretage, forinden de modtages af Militairstaten, vilde de være i Stand til at vente med Marschpengene, indtil Reisen er tilendebragt. Dette vilde vistnok ogsaa i sin Almindelighed være rigtigt; men under den givne Forudsætning — hvad enten nu dette opnaaes ved, at Militairstaten afhenter og dimitterer Mandskabet i Sessionsdistrikterne, eller at Garnisonsstederne knyttes nærmere til disse — vilde Mandskabet ogsaa ved Dimissionen af Tjenesten kunne hjælpe sig, indtil det naaede Hjemstedet, ja, det vilde kunne dette i Regelen endnu bedre, da de ved Dimissionen erholde Afregning, og de dog som oftest have Noget tilgode. Den af Justitsministeriet fremhævede Ulempe, at Troppeafdelingerne nu saa ofte ved Permitteringer maae give Mandskabet Forstud paa Marschpengene, og at derved ikke blot for de paagjældende Værnepligtige, men ogsaa med Hensyn til Regnskabsføringen fremstaaer det Besvær, at den enkelte Mand hæver sine Marschpenge paa to Steder, vilde da ogsaa kunne bortsalde, uden at Regelen for, hvor Marschpengene skulle udredes, blev forandret.

Krigsministeriet har foreløbig ikke her villet gaae nærmere ind paa den omhandlede Sag, da det Hovedpunkt formeentlig først bør finde Afgjørelse, at Marschpengendgifter fremdeles som hidtil bør være Krigsministeriets, dets Budget og Regnskabsvæsen uvekkommende."

35) V. D. Ministeriet opfordres til at lade foretage en Undersøgelse om, hvorvidt de Beløb, som under denne Konto udredes til visse Hospitaller, vedvarende kunne paahvile Statskassen, og i bekræftende Tilfælde hvorledes de kunne afløses.